

De peus a terra

Dimarts passat vaig xalar foramida veient el primer capítol de la sèrie *Bambant per casa* a la televisió pública valenciana. **Miquel Gil** i **Pep Gimeno** i **Botifarra** prolonguen la seva complicitat xispejant, que ja ha lluit en els escenaris els darrers anys amb l'espectacle *Nus*, amb una mena de *road movie* a la recerca de la cultura popular per les comarques valencianes. El primer capítol va arrencar a l'Alt Maestrat i els va dur pels paisatges encrespats dels Ports. Hi va haver escenes impagables, com ara aquella en què vam veure **Botifarra**, home del segle XXI sense mòbil ni carnet de conduir, cantant els bellíssims «Goigs de Sant Vicent Ferrer» pels carrers de Morella mentre **Miquel Gil** li feia el baix amb un continu ultragreu.

Ho hem dit mil vegades i ho direm mil més: aquesta mena de programes són els que donen sentit a la televisió pública. Tant de bo a Televisió de Catalunya, on constatem cada dia que la cultura d'arrel no para de retrocedir en benefici d'un cosmopolistime mal entès, s'animessin a engegar algun projecte similar. *El foraster* de **Quim Masferrer** s'hi acosta, tot i que ho juga tot a la carta de l'humor i no té el poderós fons patrimonial i tradicional que sí que atresora *Bambant per casa*. Ara, el gran referent ibèric d'aquest tipus de programa és *Un país en la mochila*, la magnífica sèrie de l'enyorat **José Antonio Labordeta**, que era alhora dietari de viatges, antropologia de camp i font de lleure inesgotable per al telespectador.

Un país en la mochila, *El foraster* i *Bambant per casa*. En aquests tres programes, cadascun a la seva manera, la gent participa i s'expressa. Es trepitja el territori, s'observen els rastres de la història, es pren el pols als problemes socials, el focus s'obre al màxim per mostrar el més gran context possible. La cultura es comparteix i es posa en comú horitzontalment. Exactament al contrari del hem de veure massa sovint en pretensiosos productes glamurosos amb coartada cultural... o a *La decisió*, el pseudodocumental periodístic amb què els futbolistes **Griezmann** i **Piqué** han volgut aprofitar la hiperinflada expectació al voltant del futur del jugador de l'Atlètic de Madrid per guanyar quota de pantalla i fer-nos empassar els seus anuncis sense dret a rèplica: un missatge unidireccional projectat per una colla de milionaris de dalt a baix. Molts han dit que *La decisió* representa el futur dels continguts audiovisuals; a mi m'ha semblat un insult a la intel·ligència dels espectadors, dels periodistes i dels aficionats a l'esport. Potser és que em faig vell.

Infinítament més interessant, honest i substanciós, *Bambant per casa* és un programa que toca de peus a terra. La mena de programa que ha de fer treure pit a un mitjà de comunicació públic. Avui dimarts, segon capítol, dedicat al Montgó i la Marina Alta. Des de Catalunya ens ho mirarem per internet, a l'espera de la desitjada reciprocitat en l'emissió de canals entre les nostres televisions públiques.